

[Paul Møller.]

ærede udenrigsminister, at så går man glip af ordningerne, som vi har opnået, og dér tænker han vel i særdeleshed på den med Storbritannien. Ja men så undgår vi også risikoen for at miste en eksport til de andre markeder.

Nu kan man diskutere denne aftale med Storbritannien. Jeg har ikke sagt og vil ikke mene, at man ikke har opnået betragtelige resultater, tværtimod, det sagde jeg i min tale at man havde; men den risiko, der kan være ved, at vi taber de seks landes fællesmarked eller vore oversøiske markeder, fordi vi selv begynder at diskriminere, selv foretager det, vi altid har advaret andre imod og altid har været modstandere af, kan meget let bortvejre de fordele, som den højtærede udenrigsminister og den højtærede landbrugsminister har indvundet i London.

Vedrørende spørgsmålet om den 20. juli som den hellige dato sagde den højtærede udenrigsminister, at jeg havde gjort nogle „sarkastiske“ bemærkninger, var det vist, om den britiske ferie. Den højtærede udenrigsminister sagde, at det var naturligvis ikke årsagen. Den højtærede minister vil ikke bestride, at der i Aftenberlingen forleden var en udtalelse af den højtærede minister, hvor han henviste til, at englænderne ønskede dette ordnet inden ferien. Det var derfor, jeg fremkom med mine „sarkastiske“ bemærkninger; den engelske ferie kan ikke være sakrosankt, i hvert fald ikke for Danmark. Men nu hævder den højtærede minister, at det skyldes tidsnød, at man ikke kan nå at realisere planerne, hvis man ikke får en principbeslutning den 20. juli; embedsmændene kan så ikke nå at fuldføre det arbejde, der er nødvendigt for, at traktaten kan blive udformet og vedtaget inden jul.

Se, højtærede udenrigsminister, der er jo ingenting i vejen for, at man kan vælge den fremgangsmåde at lade embedsmændene fortsætte, hvis man bare kan blive enig herom, med alle de ting, der er overladt til embedsmændene — og efter Stock-

holmrapporten er det mange ting, der skal til embedsmandsforhandlinger — og så vente med den principbeslutning, hvorved man faktisk deler sig og faktisk gennemfører og binder sig til en ordning. (*Udenrigsministeren* [Krag]: Men kan Danmark komme med til de forhandlinger?). Så vidt jeg ved, skal Danmark med til de forhandlinger, og så vidt jeg ved, må der være en mulighed for at sige til de andre: vi kan ikke slutte den 20. juli. Denne mulighed foreligger allerede, hvis det høje ting vil give sit tilsagn hertil. (*Udenrigsministeren* [Krag]: Men kan vi så komme med til forhandlingerne?). Den 20. juli? (*Udenrigsministeren* [Krag]: Om traktaten?). Ja, det går jeg da ud fra.

Jeg kan ikke forstå, at vi skal begynde et samarbejde med partnere, der har en så ond vilje over for os, at de end ikke vil tilade os én månedens udsættelse, så vi kan lade det praktiske arbejde fortsætte og udskyde principbeslutningen til et tidspunkt, da vi måske kunne vide noget mere om det, der her er tilrettelagt. Jeg kan ikke se rettere, end at det er den uheldigste varsling for det samarbejde, man går ind til, at de seks lande siger til Danmark: inden den dato skal I være klar og handle og tiltræde noget, som I kun har fået ganske få dage til.

Jeg må derfor mene, at denne fremgangsmåde var der i hvert fald mulighed for at bringe i anvendelse; så kan regeringen se, om den kan få tilslutning. Men så længe vi ikke deltager i principbeslutningen, gad jeg nok se, om Storbritannien virkelig kan sige: vi har kun givet tilsagn til Danmark under forudsætning af, at de accepterer det lille europæiske frihandelsområde inden 14 dage. Den 8. juli sluttede man forhandlingerne i Storbritannien, og man krævede accept inden 20. juli. Det er selv i forretninger mand og mand imellem, selv hvor det kun drejer sig om rent private personlige forretninger, en meget kort acceptfrist. Her drejer det sig imidlertid om en nations interesser, og her måtte man vel kunne forlange, at Storbritannien, hvis det ønsker et godt sam-